

1 Reclamanta S.C. A.B. S.A. a chemat în judecată pe pârâta S.C. P.D. S.R.L., solicitând instanței obligarea pârâtei la plata următoarelor sume: 235.000 lei cu titlu de diferență preț neachitat autoturism; penalități de întârziere în cuantum de 0, 3% pe zi întârziere, conform clauzei stipulate la art.12 din contract, începând cu a 90-a zi de la emiterea facturii, (acesta fiind termenul de plată stipulat în contract) și în continuare până la achitarea integrală a debitului; 4.000 lei, reprezentând dobândă legală remuneratorie. Reclamanta a depus la dosarul cauzei contractul de vânzare autoturism nr.24/16.12.2012, factura nr.21/16.12.2012 pentru suma totală de 295.000 lei reprezentând contravaloare autoturism, ordin de plată al pârâtei din data de 16.12.2012 pentru suma de 60.000 lei reprezentând plată avans preț, proces-verbal de predare-primire al autoturismului din data de 16.03.2013. Conform clauzei stipulate la art.12 din contract: "Prețul total al autoturismului este de 295.000 lei. Diferența de preț în sumă de 235.000 lei trebuie plătită în termen de 90 de zile de la emiterea facturii. Pentru neplata la termen a diferenței de preț, cumpărătorul datorează penalități de întârziere în cuantum de 0, 3% pe zi întârziere, începând cu a 90-a zi de la emiterea facturii." Pârâta a formulat întâmpinare, invocând inadmisibilitatea capătului de cerere referitor la dobânda legală, aceasta nefiind stipulată în contract, care prevede doar o clauză penală referitoare la plata unor penalități de întârziere în cuantum de 0, 3% pe zi întârziere, începând cu a 90-a zi de la emiterea facturii. În ceea ce privește suma solicitată cu titlu de preț, se invocă faptul că factura pe această sumă nu a fost acceptată. De asemenea, pârâta arată că nu i-a fost comunicată și nu a fost acceptată de ea nici factura cu privire la penalitățile de întârziere, astfel încât acestea nu sunt datorate. Pârâta a mai arătat că stabilirea penalităților de întârziere la expirarea unui termen de 90 de zile atrage nulitatea clauzei penale pentru nerespectarea termenului de 30 de zile prevăzut în Legea 72/2013, în condițiile art.14 lit.c) din acest act normativ și că, în orice caz această clauză penală este nulă față de dispozițiile art.4 din Legea 193/2000, fiind o clauză abuzivă. Tribunalul a admis în parte acțiunea, a obligat pârâta la plata sumei de 235.000 lei cu titlu de diferență preț, precum și la plata sumei de 4.000 de lei reprezentând dobândă legală penalizatoare și a respins capătul de cerere referitor la plata penalităților de întârziere. Pentru a pronunța această soluție, Tribunalul a reținut, în esență că, întrucât contractul de vânzare autoturism și procesul-verbal de predare-primire au fost însușite de pârâtă, care nu contestă primirea bunului, faptul că factura nr.21/16.12.2012 pentru suma totală de 295.000 lei reprezentând contravaloare autoturism nu a fost însușită de către pârâtă nu are relevanță, dat fiind că existența prețului rezultă din contract, în temeiul căruia pârâta a și plătit, prin ordin de plată, în data de 16.12.2012 suma de 60.000 lei cu titlu de avans preț. În ceea ce privește capătul de cerere referitor la plata penalităților de întârziere, Tribunalul a reținut că această clauză penală este una abuzivă, dat fiind cuantumul disproportionat în raport de dobânda legală, astfel încât, în temeiul art.14 din Legea 72/2013 se impune anularea acesteia, cu consecința obligării pârâtei doar la plata dobânzii legale penalizatoare. Împotriva acestei soluții au formulat apel ambele părți, criticând-o pentru netemeinicie, după cum urmează: Reclamanta a arătat că în mod greșit instanța a respins capătul de cerere referitor la penalitățile de întârziere, dată fiind existența clauzei penale din contract, recunoscute de către pârâtă, nici Legea 72/2013 și nici Legea 193/2000 nefiind aplicabile în cauză. Pârâta reiterează motivele invocate în întâmpinare pentru respingerea acțiunii, arătând, de asemenea, că instanța de fond a dat ceea ce nu s-a cerut, respectiv dobânda legală penalizatoare, în vreme ce reclamanta ceruse, fără a fi prevăzută în contract și fără vreun temei legal sau vreo justificare în fapt dobânda remuneratorie, astfel încât se impune înlăturarea obligării la plata acestei dobânzi nesolicitate de nicio parte și acordate cu încălcarea principiului disponibilității.

Curtea de Apel Târgu Mureș, analizând apelurile în raport de criticile invocate, va dispune:

- A. respingerea ambelor apeluri, menținerea sentinței ca legală și temeinică;
- B. admiterea ambelor apeluri, schimbarea sentinței în parte în sensul obligării pârâtei la plata sumei de 235.000 lei cu titlu de diferență preț neachitat, a penalităților de întârziere în cuantum de 0, 3% pe zi întârziere, conform clauzei stipulate la art.12 din contract, începând cu a 90-a zi de la emiterea facturii și în continuare până la achitarea integrală a debitului și respingerii capătului de cerere referitor la plata sumei de 4.000 lei, reprezentând dobândă legală remuneratorie;
- C. respingerea apelului reclamantei și admiterea apelului pârâtei, schimbarea sentinței în parte în sensul respingerii și a capătului de cerere referitor la plata sumei de 4.000 lei, reprezentând dobândă legală remuneratorie și menținerea în rest a sentinței tribunalului.

Răspuns: B

- 2 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Giurgiu, reclamanta S. Y. S.A. a chemat în judecată pe pârâta Societatea de Asigurare A.T., Sucursala Giurgiu, solicitând instanței să dispună obligarea pârâtei la plata sumei de 277.500 lei reprezentând contravaloarea bunului asigurat, respectiv un tractor marca M., care a fost distrus din cauza unui incendiu.

Tribunalul Giurgiu a admis acțiunea formulată de reclamanta S. Y. S.A., pârâta Societatea de Asigurare A.T., Sucursala Giurgiu, fiind obligată să plătească contravaloarea bunului asigurat, respectiv suma asigurată de 277.500 lei.

Împotriva sentinței a formulat apel pârâta Societatea de Asigurare A.T., Sucursala Giurgiu, arătând că reclamanta nu are calitate procesuală activă întrucât nu există identitate între reclamant și cel care este titularul dreptului din raportul juridic dedus judecății. Temeiul pretențiilor reclamantei nu este contractul de leasing în care aceasta are calitatea de utilizator, ci îl reprezintă contractul de asigurare în care societatea reclamantă nu este beneficiar al poliței, acesta fiind finanțatorul din contractul de leasing, M.N.P. Danemarca. Astfel, prin dispozițiile art. 6.1 din contractul de leasing, părțile au prevăzut că: „Finanțatorul este beneficiarul poliței de asigurare”.

În întâmpinare, intimata-reclamantă arată că este adevărat că ea are calitatea de utilizator în contractul de leasing, iar potrivit contractului de asigurare, finanțatorul este beneficiarul poliței de asigurare. Cu toate acestea, potrivit art. 6.1 din contract: ”Finanțatorul va contracta, iar utilizatorul va menține în vigoare pe cheltuiala sa o poliță de asigurare. Primele de asigurare, potrivit art. 6.1. și art. 6.2., urmează a fi plătite de utilizator.” Prin urmare, calitatea sa procesuală rezultă tocmai din plata primelor de asigurare.

Curtea de Apel București, investită cu soluționarea apelului, va dispune:

- A. admite apelul, schimbă în tot sentința, în sensul că respinge acțiunea formulată de reclamanta S. Y.S.A., ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă;
- B. respinge apelul;
- C. admite apelul, schimbă în tot sentința, în sensul că respinge acțiunea formulată de reclamanta S.Y.S.A., ca nefondată.

Răspuns: A

- 3 Prin cererea formulată și înregistrată pe rolul Tribunalului la data de 12.01.2015, reclamanta S. A. S.R.L. a chemat în judecată pe pârâta S. XL S.R.L, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să dispună obligarea acesteia la plata sumei de 295.000 lei cu titlu de contravaloare marfă livrată și neachitată.

Prin sentința pronunțată la data de 18.05.2015, Tribunalul a admis cererea și a obligat-o pe pârâtă la plata sumei de 295.000 lei cu titlu de contravaloare marfă livrată și neachitată.

Pârâta S. XL S.R.L a formulat apel, solicitând schimbarea sentinței în tot, în sensul respingerii cererii. Intimata S. A. S.R.L. a solicitat suspendarea apelului, cu motivarea că, la data de 19.06.2015, împotriva debitoarei S. XL S.R.L. a fost deschisă procedura insolvenței potrivit Legii 85/2014, fapt confirmat de extrasul din Buletinul Procedurilor de insolvență depus la dosar.

Asupra cererii de suspendare, Curtea de Apel va dispune:

- A. respingerea cererii;
- B. admiterea cererii;
- C. declinarea spre competență soluționare judecătorului sindic.

Răspuns: A

- 4 La data de 19.05.2015, M.N., în calitate de creditor a debitoarei S.A. S.R.L. a solicitat administratorului judiciar înscrierea la masa credală a debitoarei, împotriva căreia s-a deschis, la data de 16.01.2015, o procedură de insolvență.
- Administratorul judiciar nu a înscris-o pe creditor în tabelul preliminar de creanțe, apreciind că declarația de creanță a fost depusă cu nerespectarea termenului de depunere a declarațiilor de creanță.
- Împotriva tabelului preliminar de creanțe a formulat, în termen legal, contestație creditorul, arătând că nu a avut cunoștință de termenul de depunere a declarațiilor de creanță, întrucât nu a fost notificată potrivit prevederilor art.99 alin.3 din Legea 85/2014.
- Administratorul judiciar a arătat că, deși este adevărat că reclamanta nu a fost notificată potrivit prevederilor Codului de procedură civilă, așa cum cer dispozițiile art.99 alin.3 din Legea 85/2014, lipsa notificării este cauzată de faptul că această creditor nu se regăsește în lista creditorilor menționați în lista depusă de debitor potrivit prevederilor art. 67 alin. (1) lit. c) din Legea 85/2014, astfel încât acesteia îi este opozabilă notificarea deschiderii procedurii, cuprinzând termenul de depunere a declarațiilor de creanță, făcută prin Buletinul Procedurilor de insolvență.
- Față de motivul de contestație referitor la tardivitatea cererii de depunere a declarației de creanță de către creditorul contestat, Tribunalul va dispune:
- A. respingerea contestației, ca fiind formulată de o persoană care nu are calitatea de creditor trecut în tabelul preliminar de creanțe;
  - B. respingerea contestației, cu motivarea că în privința creditorului este opozabilă notificarea deschiderii procedurii, cuprinzând termenul de depunere a declarațiilor de creanță, făcută prin Buletinul Procedurilor de insolvență, iar în raport de această notificare declarația sa de creanță apare ca tardiv formulată;
  - C. admiterea contestației, cu motivarea că acei creditori care nu au fostificați potrivit prevederilor art. 99 alin. (3) din Legea 85/2014 sunt considerați de drept în termenul de depunere a cererilor de admitere a creanțelor, prin depunerea unei cereri de admitere la masa credală și vor prelua procedura în stadiul în care se afla în momentul înscrierii lor la masa credală.

Răspuns: C

- 5 Prin acțiunea înregistrată la data de 12 aprilie 2015, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor a solicitat Tribunalului B- secția civilă specializată în litigii cu profesioniști, în contradictoriu cu O. Bank România, să constate caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în art. 9, pct. 9.2, art. 10, pct. 10.6, art. 11 pct. 11.2 din contractul de credit încheiat cu I.C. la data de 22.12.2008 și, pe cale de consecință, să aplice intimatului O Bank sancțiunea contravențională prevăzută de Legea nr. 193/2000, arătând că prin procesul-verbal de contravenție seria ANPC nr. 0080707 din 18 februarie 2015 Autoritatea a constatat caracterul abuziv ale acestor clauze.

Prin încheierea din 15.05.2015, Tribunalul B. - secția civilă, specializată în litigii cu profesioniști a admis excepția de necompetență funcțională a secției civile și a trimis cauza spre soluționare secției de contencios administrativ și fiscal, reținând că, de vreme ce prin dispozițiile art. 12 și 13 din Legea nr. 193/2000 se instituie o procedură specială de sesizare a instanței și de aplicare a sancțiunii contravenționale, iar printr-o astfel de sesizare se solicită tribunalului verificarea legalității și temeiniciei procesului-verbal de contravenție, stabilirea sancțiunii contravenționale și măsurile necesare restabilirii ordinii de drept, în condițiile OG nr. 2/2001, competența funcțională de soluționare aparține secției de contencios administrativ.

Prin încheierea din 30.06.2015, Tribunalul B. - secția de contencios administrativ și fiscal a admis excepția necompetenței funcționale a acestei secții și a trimis cauza spre competență soluționare secției civile. În motivare s-a reținut în esență că dispozițiile art. 12 și următoarele din Legea nr. 193/2000 nu se referă la un act administrativ asimilat, adică la o nesoluționare în termen a unei cereri sau a unui refuz nejustificat de a rezolva o cerere emanând de la o autoritate publică, în sensul art. 2 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 554/2004, care definește contenciosul administrativ. Dimpotrivă, se reține, contractul de credit dedus judecății este un act juridic bilateral de drept privat, iar instanța verifică în principal caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în acest contract, încheiat între un profesionist și un consumator, astfel că celelalte măsuri dispuse de instanță, respectiv aplicarea sancțiunii contravenționale și obligarea profesionistului la modificarea sau eliminarea corespunzătoare a clauzelor constatate abuzive, sunt consecințe ale soluționării capătului principal de cerere privind constatarea caracterului abuziv al clauzelor din contractul de credit.

Constatând ivit conflictul între cele două secții specializate, cauza a fost trimisă Curții de Apel B. spre soluționarea conflictului negativ de competență.

Curtea, soluționând conflictul negativ de competență:

- A. va stabili competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului B- secția civilă specializată în litigii cu profesioniști;
- B. va stabili competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului B- secția de contencios administrativ și fiscal;
- C. va stabili competența de soluționare a cauzei în favoarea judecătoriei, constatând că plângerile contravenționale se soluționează de către judecătorii.

Răspuns: A

- 6 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010, respectiv a dispozițiilor prin care s-a stabilit că, prin derogare de la prevederile Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și de la prevederile celorlalte acte normative incidente, competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat aparține, până la reglementarea activității de înregistrare în registrul comerțului efectuată de registratori comerciali, directorului oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei ori persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) - (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Curtea Constituțională a decis:

- A. respingerea excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă;
- B. respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată;
- C. admiterea excepției de neconstituționalitate, constatând că art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului contravine art. 21 alin. (1) - (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil din Constituție, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Răspuns: B

- 7 Prin sentința civilă, Tribunalul a dispus admiterea excepției lipsei calității procesuale active a creditoarei C.A. împotriva măsurii administratorului judiciar al debitoarei SC R.M. SRL, D.C. IPURL, prin care s-a dispus achitarea directă a sumei de 123.000 lei către creditoarea Z.C. Cererea creditoarei-reclamante a fost motivată de împrejurarea că, în realitate, contrar celor reținute de administratorul judiciar pentru luarea acestei măsuri, creanța Z.C. este anterioară deschiderii procedurii insolvenței, astfel că, s-a arătat, în mod greșit a apreciat administratorul judiciar că aceasta este titulara unei creanțe născute după data deschiderii procedurii insolvenței și, ca atare, plata se face direct în baza documentelor care dovedesc creanța sa, nefiind necesară înscrierea la masa credală și trecerea sa în tabelul definitiv al creanțelor.
- Pentru a pronunța această hotărâre, judecătorul sindic a reținut în esență, că nu se justifică legitimarea procesuală a creditoarei C.A. de a contesta o asemenea măsură, deoarece, fiind creditor chirografar înscris în tabelul definitiv al creanțelor, urmează a fi îndestulată din valorificarea celorlalte bunuri ale debitoarei, potrivit ordinii de prioritate prevăzute de Legea nr. 85/2014. Împotriva acestei hotărâri, a declarat apel creditoarea C.A., care a susținut că justifică legitimarea procesuală activă de a contesta măsura administratorului judiciar de plată directă a creanței creditoarei Z.C., neînscrisă în tabelul definitiv al creanțelor, deoarece are calitatea de creditor în procedura insolvenței, precum și interesul de a contesta o asemenea măsură, care conduce la micșorarea șanselor sale de valorificare a creanței, prin diminuarea averii debitoarei. Apelanta solicită astfel admiterea apelului său, anularea hotărârii pronunțate de judecătorul sindic și trimiterea cauzei spre rejudecare în fond.

Soluționând apelul, Curtea:

- A. va respinge apelul ca nefondat;
- B. va admite apelul, va schimba în tot sentința apelată, în sensul că va admite contestația, apreciind că aceasta este întemeiată, creanța creditoarei Z.C. fiind născută înainte de deschiderea procedurii insolvenței;
- C. va admite apelul, va anula sentința apelată și va trimite cauza spre rejudecare, în fond, reținând că, greșit s-a admis excepția lipsei calității procesuale active, în condițiile în care aceasta avea calitatea de creditor în procedura insolvenței.

Răspuns: C

- 8 Prin Încheierea din..., Tribunalul a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 150 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Excepția a fost ridicată de GSC într-o acțiune având ca obiect constatarea nulității absolute a hotărârii adunării generale a asociaților și a nulității unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat permite administratorului, fără a avea acordul persoanei juridice exprimat prin intermediul adunării generale a asociaților, să înstrăineze active ale societății, încălcându-se în acest fel dreptul de proprietate al persoanei juridice, respectiv dreptul de a dispune asupra proprietăților ce fac parte din activul său, creându-se identitate între consimțământul persoanei fizice, respectiv al administratorului și mandatul dat de persoana juridică, care nu coincid întotdeauna.

Curtea Constituțională a dispus:

- respingerea excepției, cu motivarea că în Legea 31/1990 există suficiente garanții pentru garantarea dreptului de proprietate al societății comerciale;
- admiterea excepției, cu motivarea că în Legea 31/1990 nu există, sub acest aspect, suficiente garanții pentru garantarea dreptului de proprietate al societății comerciale;
- respingerea excepției, cu motivarea că garantarea dreptului de proprietate al societății comerciale nu reprezintă o critică de neconstituționalitate;.

Răspuns: A

- 9 Prin sentința civilă nr. xx93/20.12.2014 pronunțată de Tribunalul Iași s-a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamantul A.I., prin reprezentantul legal A.E. în contradictoriu cu pârâta E.A. Reasigurare SA și, pe cale de consecință, s-a dispus obligarea pârâtei la plata către reclamant a sumei de 100.000 lei cu titlu de daune morale și a unei prestații lunare de întreținere de 1000 lei, începând de la data de 29.10.2012 și până la vârsta majoratului reclamantului.
- În considerentele hotărârii în expunerea situației de fapt reținute pe baza probelor administrate s-a arătat că la data de 29.10.2012, numitul A.R. în timp ce conducea un autovehicul a efectuat o depășire neregulamentară, a pătruns pe contrasens și s-a lovit frontal cu un alt vehicul ce venea din sens opus și care circula regulamentar. Vinovat de producerea accidentului este A.R., tatăl reclamantului minor, decedat în accident.

Autovehiculul condus de A.R. este asigurat de răspundere civilă obligatorie RCA la data producerii accidentului conform contractului RCA seria RVO încheiat cu pârâta.

În ceea ce privește motivele de drept care au stat la baza adoptării hotărârii, prima instanță a reținut incidența prevederilor art. 50 alin. 3 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările din România apreciind că membrii familiei conducătorului vinovat de accident, în speță fiul minor aflat în întreținerea acestuia, pot beneficia de despăgubiri din partea asiguratorului, fiind incluși în noțiunea de terțe persoane chiar și atunci când nu au fost victime directe ale accidentului, însă cer repararea prejudiciului decurgând din moartea șoferului cum este cazul reclamantului.

Din redactarea textului art. 50 alin. 3 din Legea nr. 136/1995 rezultă că legiuitorul a înțeles să acorde familiei conducătorului vinovat de producerea accidentului o protecție comparabilă cu cea acordată victimelor directe ale accidentului în condițiile în care prejudiciul își are cauza în accidentul produs prin intermediul vehiculului asigurat fără a o condiționa de implicarea în accident.

Împotriva hotărârii pronunțate de Tribunal a declarat apel pârâta asigurator E.A. Reasigurare SA. A criticat hotărârea pentru nelegalitate, sub aspectul interpretării și aplicării dispozițiilor art. 50 din Legea nr. 136/1995 motivând, în esență, că interpretarea sistematică a acestei norme legale, în contextul întregii reglementări a art. 50 și în concordanță cu condițiile legale ale angajării răspunderii asiguratorului și cu natura juridică proprie a acestui tip de răspundere conduce la concluzia că recunoașterea unui drept la despăgubiri soțului/soției sau persoanelor care se află în întreținerea proprietarului ori conducătorului vehiculului asigurat, răspunzător de producerea accidentului privește doar vătămările lor corporale, ca victime directe ale evenimentului rutier.

Cum intimatul reclamant nu este victima directă a accidentului rutier produs de tatăl său, nici asiguratorul nu poate fi tras la răspundere pentru repararea prejudiciilor indirecte.

Curtea de Apel, în soluționarea apelului:

- respinge apelul ca nefondat;
- admite apelul, schimbă, în tot, hotărârea apelată în sensul că respinge acțiunea ca neîntemeiată;
- admite apelul, anulează hotărârea apelată și trimite cauza spre rejudecare primei instanțe.

Răspuns: B

- 10 Prin sentința civilă xx8/29.02.2014, pronunțată de Tribunalul G. s-a admis acțiunea formulată de reclamanta S.C. A. SRL în contradictoriu cu parâta P.C.R. SA și s-a constatat nulitatea absolută a contractului de ipotecă autentificat în 2009 la BNP SCT; s-a dispus radierea ipotecii din CF a localității T.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut în motivarea hotărârii următoarele considerente:

Potrivit actului constitutiv al societății reclamante, asociați în cadrul acesteia sunt I.A., A.C. și C.B., iar administratori sunt I.A. și A.C..

I.A. a contractat în numele S.C. FC SRL al cărei asociat este, un împrumut bancar de 400.000 lei, garantat cu bunurile societății reclamante S.C. A. SRL, prin încheierea contractului de ipotecă a cărui nulitate se solicită în speță. Contractul de ipotecă este semnat numai de I.A. în calitate de reprezentant al S.C. A. SRL, deși conform actului constitutiv, AC și CB dețin 50% din capitalul acesteia.

În condițiile în care AC și CB nu au avut cunoștință de existența contractului de credit și a celui de ipotecă, tribunalul a reținut această situație ca fiind echivalentă cu fraudă în dauna societății, imputabilă numitului IA.

Împotriva sentinței pronunțate de Tribunal a declarat apel parâta S.C. PCR S.A. pe care a criticat-o arătând că instanța de fond a motivat hotărârea, raportându-se la motivul de nulitate invocat de reclamantă, lipsa consimțământului, pe care l-a apreciat ca fiind fondat, fără a analiza și apărările pârâtei, care a susținut că reclamanta și-a dat consimțământul prin semnarea contractului de către unul din administratori, în condițiile în care, potrivit legii și actului constitutiv, nu era necesară hotărârea adunării generale a asociaților ori și acordul celuilalt administrator.

Apelanta susține că, din coroborarea prevederilor art. 70 indice 1 din Legea nr. 31/1990 și art. 197 alin.3 raportat la art. 75 din aceeași lege cu art. 17 din actul constitutiv al S.C. A SRL rezultă că, pentru încheierea contractului de ipotecă era necesar și suficient consimțământul oricăruia dintre cei doi administratori. În acest sens, potrivit art. 17 din actul constitutiv al S.C. A SRL: „administratorii societății sunt I.A. și A.C., care pot lucra atât împreună cât și separat”.

Mai susține apelanta că exercitarea abuzivă a dreptului de reprezentare, în contra intereselor mandantului, nu poate fi opusă cocontractantului care s-a încrezut cu bună-credință în dreptul de reprezentare izvorât din calitatea de administrator, așa cum rezultă din actul constitutiv înscris la Registrul Comerțului și din dispozițiile Legii 31/1990.

Curtea de Apel, soluționând apelul, decide:

- A. respinge ca nefondat apelul declarat de pârâtă;
- B. admite apelul declarat de pârâtă, schimbă în tot sentința în sensul că respinge acțiunea, ca neîntemeiată;
- C. admite apelul formulat de pârâtă, anulează sentința și trimite cauza spre rejudecare.

Răspuns: B

- 11 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul tribunalului, secția de contencios administrativ și fiscal, la data de 20.05.2015, reclamantul X a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, anularea deciziei de stabilire a cuantumului despăgubirilor emise de pârâtă, emiterea unei noi decizii, în care valoarea despăgubirilor să fie stabilită în baza unui raport de expertiză tehnică judiciară în specialitatea evaluare imobiliară. La cererea de chemare în judecată, semnată în numele reclamantului X de reprezentantul convențional Y, nu a fost atașat mandatul acestuia.

Prin sentința pronunțată la data de 15.02.2016 de tribunal, a fost admisă cererea de chemare în judecată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, prin motivul de recurs, întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, invocând lipsa dovezii calității de reprezentant a celui care a formulat cererea de chemare în judecată, în calitate de mandatar al reclamantului.

În recurs, mandatarul Y depune, la dosar, declaratia autenticată din data de 22.02.2016, prin care reclamantul X ratifică formularea de către Y a cererii de chemare în judecată.

Soluționând calea de atac, curtea de apel:

- A. respinge recursul, reținând inadmisibilitatea invocării lipsei dovezii calității de reprezentant a lui Y, direct în calea de atac;
- B. respinge recursul, ca nefondat, reținând că motivul de recurs privind lipsa dovezii calității de reprezentant este neîntemeiat, intimatul-reclamant făcând dovada mandatului în baza căruia a fost formulată cererea de chemare în judecată, în numele său;
- C. admite recursul, casează sentința și trimite cauza, spre rejudecare, tribunalului, pentru ca această instanță să se pronunțe asupra excepției lipsei dovezii calității de reprezentant, reținând, totodată, că încadrarea greșită de către recurentă a motivului de recurs nu atrage respingerea căii de atac.

Răspuns: A

- 12 Prin sentința civilă pronunțată la data de 11.01.2016, s-a respins, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul instanței, la data de 22.10.2015, de reclamantul SD în contradictoriu cu pârâtul MC, având ca obiect revendicare imobiliară. În considerentele sentinței s-a reținut, ca temei al respingerii cererii, renunțarea reclamantului la însuși dreptul pretins prin cererea de chemare în judecată. Prin aceeași sentință, a fost respinsă, totodată, ca neîntemeiată, și cererea pârâtului privind obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată. Sentința a fost comunicată ambelor părți la data de 25.01.2016.

Pârâtul a declarat recurs împotriva sentinței la data de 15.01.2016, menționând că va depune, în termenul legal, motivele de recurs.

Printr-o cerere transmisă primei instanțe prin poștă electronică, pârâtul motivează cererea de recurs.

Din înscrisurile atașate la dosar, rezultă că motivarea cererii de recurs a fost expediată în modalitatea arătată la data de 26.02.2016, fiind înregistrată la instanță pe data de 29.02.2016.

Prin întâmpinare la recursul declarat, intimatul-reclamant a invocat excepția tardivității motivării recursului, solicitând să se constate că recursul declarat de pârât este nul.

Pronunțându-se, cu prioritate, asupra excepției invocate prin întâmpinare, instanța de recurs:

- A. admite excepția invocată, constatând că recursul este nul, având în vedere că termenul de motivare a recursului a început să curgă de la data de 15.01.2016, aceasta fiind data de la care se consideră comunicată pârâtului sentința;
- B. respinge excepția invocată, arătând că termenul de motivare a recursului a început să curgă de la data comunicării hotărârii, 25.01.2016, astfel încât ultima zi în care se puteau depune motivele de recurs a fost 26.02.2016, dată la care recurentul a expediat cererea;
- C. admite excepția invocată, constatând că recursul este nul, având în vedere că termenul de motivare a căii de atac s-a împlinit la data de 25.02.2016, motivele de recurs fiind depuse cu depășirea termenului prevăzut de lege.

Răspuns: C

- 13 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 12.01.2015 pe rolul Judecătoriei Braşov, reclamantul AB a solicitat evacuarea pârâtului CD din imobilul situat în Braşov, precum şi obligarea acestuia la plata sumei de 80.000 lei, cu titlu de chirie restantă aferentă perioadei ianuarie 2014 – septembrie 2014. Numitul EF a formulat cerere de intervenţie voluntară accesorie în interesul reclamantului, ce a fost admisă în principiu de către prima instanţă. Judecătoria Braşov a respins cererea principală şi cererea de intervenţie voluntară accesorie, ca neîntemeiate. Împotriva acestei hotărâri judecătoreşti a declarat apel reclamantul, arătând că, în mod nelegal, prima instanţă a considerat că pârâtul se prevalează în continuare de un titlu locativ, din moment ce contractul de închiriere a expirat în data de 12.11.2014. De asemenea, intervenientul accesoriu a declarat apel împotriva aceleiaşi hotărâri judecătoreşti, criticând soluţia prin prisma faptului că prima instanţă, în mod nelegal, a respins capătul de cerere privind chiria restantă, având în vedere că pârâtul nu a făcut dovada plăţii acesteia.

În apel:

- A. În ceea ce priveşte apelul declarat de intervenientul accesoriu, Tribunalul Braşov îl va respinge ca neavenit;
- B. Tribunalul Braşov se va pronunţa asupra ambelor apeluri, apreciind în concret temeinicia motivelor invocate de fiecare apelant;
- C. În ipoteza în care Tribunalul Braşov ar admite apelul declarat de reclamant, va respinge apelul declarat de intervenientul accesoriu, ca rămas fără obiect.

Răspuns: A

- 14 Judecătorul AB a participat la soluţionarea apelului declarat împotriva sentinţei civile pronunţate în data de 17.03.2015 de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, în cauza având ca obiect pretenţii în valoare de 80.000 lei, înregistrată pe rolul acestei instanţe, la data de 12.01.2015. Prin decizia pronunţată în apel, a fost admisă calea de atac, anulată sentinţa civilă apelată şi trimisă cauza, spre rejudecarea fondului, primei instanţe. Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti pronunţă în data de 09.12.2015 o nouă sentinţă civilă, care este apelată de către reclamant. Apelul, repartizat aleatoriu, revine spre soluţionare unui complet al Tribunalului Bucureşti, din care face parte din nou judecătorul AB.

În acest caz:

- A. judecătorul AB este obligat să se abţină de la soluţionarea celui de-al doilea apel, fiind incompatibil absolut;
- B. judecătorul AB nu se află într-un caz de incompatibilitate absolută;
- C. dacă judecătorul AB este recuzat, în etapa judecării celui de-al doilea apel, de către una dintre părţi, iar această cerere este respinsă, încheierea prin care a fost soluţionată recuzarea nu este susceptibilă de recurs, raportat la art. 483 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă.

Răspuns: B

- 15 La data de 14.04.2015, contestatorii U.I. și U.F. au formulat contestație în anulare împotriva deciziei nr. X din data de 02.03.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Această decizie a fost redactată în data de 01.04.2015.

Contestatorii au invocat motivul de contestație în anulare constând în omisiunea analizării unui motiv de recurs. Astfel, au arătat că instanța, respingând recursul, nu a analizat motivul de recurs ce viza dreptul lor la măsuri reparatorii pentru terenul aferent construcțiilor. Contestatorii au susținut că, raportat la înscrisurile depuse în apel, după casarea cu trimitere, au dovedit dreptul la restituirea terenului de 2884 m.p., aferent construcțiilor, care a fost preluat în proprietatea statului. În continuare, contestatorii au arătat că, prin probele administrate în fața instanței de apel, după casarea cu trimitere, au dovedit că prețul achitat de ei vânzătorului, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din anul 1986, includea și contravaloarea întregului teren de pe amplasamentul în discuție.

Instanța de recurs a cărei decizie a fost contestată a reținut că, prin decizia de casare nr. Y/2011, prin care s-a dispus casarea cu trimitere, pronunțată în ciclul procesual anterior, s-a stabilit că dreptul la acordarea măsurilor reparatorii aparține vânzătorului, care avea calitatea de proprietar la momentul trecerii terenurilor în proprietatea statului, recurenții-reclamanți fiind îndreptățiți exclusiv la măsuri reparatorii pentru construcțiile ce se găseau pe teren la momentul exproprierii, demolate ulterior. În acest sens, instanța de recurs a reținut că instanța de apel s-a pronunțat cu respectarea deciziei de casare și a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură civilă de la 1865.

Soluționând contestația în anulare, Înalta Curte de Casație și Justiție:

- a admis contestația în anulare, deoarece instanța de recurs nu a analizat, decât în mod lapidar, motivul de nelegalitate ce viza dreptul la măsuri reparatorii pentru terenul aferent construcțiilor, doar reținând că, în primul ciclu procesual, instanța de casare a stabilit că dreptul la acordarea acestora revine vânzătorului, care avea calitatea de proprietar la momentul exproprierii;
- a respins contestația în anulare ca tardivă, deoarece nu a fost formulată în termenul prevăzut de lege;
- a respins contestația în anulare ca nefondată, deoarece instanța de recurs s-a pronunțat asupra motivului de recurs ce viza dreptul la măsuri reparatorii al contestatorilor pentru terenul aferent construcțiilor.

Răspuns: C

- 16 Fiind invocată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 650 alin. (1) și 713 alin. (1) din noul Cod de procedură civilă (potrivit numerotării de la acea dată), s-a susținut că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât stabilesc un criteriu subiectiv atunci când se decide cu privire la competența teritorială a instanțelor judecătorești să soluționeze contestațiile la executare în materie civilă. Art. 713 din noul Cod de procedură civilă stabilește competența de judecată a contestațiilor la executare în favoarea instanței de executare, instanță care este definită în art. 650 alin. (1) din noul Cod de procedură civilă ca fiind judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea. Creditorul poate înfrânge principiul constituțional al egalității în drepturi prin alegerea unui executor judecătoresc de pe raza curții de apel pentru a solicita executarea unei hotărâri judecătorești sau a unui titlu, decizând astfel instanța competentă să judece eventualele contestații la executare formulate de către debitor sau de terțul care este afectat de executare. Egalitatea în drepturi este încălcată prin lăsarea la latitudinea creditorului a dreptului de a-și alege instanța prin alegerea executorului judecătoresc din circumscripția unei anumite judecătoria. De asemenea, prin dispozițiile legale criticate se stabilește un privilegiu în favoarea creditorului în raport nu numai cu debitorul, ci și cu un terț ale cărui drepturi sunt încălcate. În soluționarea excepției, Curtea Constituțională a decis:

- admiterea excepției de neconstituționalitate, reținând printre altele, și faptul că decizia se aplică inclusiv executărilor silite în legătură cu care au fost formulate contestații la executare, care nu au fost soluționate prin hotărâre definitivă până la data publicării deciziei;
- admiterea excepției de neconstituționalitate a art. 650 alin. (1) și art. 713 alin. (1) din noul Cod de procedură civilă, deoarece aceste texte legale permit un criteriu subiectiv de apreciere din partea uneia dintre părțile în litigiu, ceea ce echivalează cu lipsa stabilirii cu precizie a instanței de executare competente, respectiv cu imposibilitatea cunoașterii de către debitor, în cauza dată, a acestei instanțe;
- respingerea excepției de neconstituționalitate în ceea ce privește art. 713 alin. (1) din noul Cod de procedură civilă, reținând că dispoziția legală nu conține, în sine, niciun viciu de neconstituționalitate.

Răspuns: C

- 17 La data de 18.03.2015, pe rolul Judecătorei Sectorului 2 București, s-a înregistrat cererea formulată de reclamantul A împotriva pârâtului B, având ca obiect sistarea stării de coproprietate cu privire la imobilul situat în București, sector 2, singurul bun aflat în masa succesorală rămasă de pe urma defunctului X, cu ultimul domiciliu la adresa imobilului.
- În cerere, reclamantul a invocat calitatea de moștenitori legali a celor două părți litigante.
- Pe rolul Tribunalului București, la data de 02.04.2015, B înregistrează cerere în revendicare imobiliară împotriva lui A, privind același imobil, susținând că bunul i-a fost transmis în proprietate de X, prin contract de vânzare autentic. Totodată, B a arătat că valoarea imobilului este, la data introducerii cererii de chemare în judecată, de 450.000 de lei.
- La primul termen de judecată acordat în dosarul Tribunalului București, A a invocat excepția conexității celor două procese, determinat de strânsa legătură, de obiect și cauză, dintre acestea.
- B s-a opus admiterii excepției, menționând că nu este posibilă conexarea, întrucât fiecare dintre cele două dosare este de competența exclusivă a instanței investite cu soluționarea lor. De asemenea, B a arătat că, și dacă s-ar trece peste această apărare, nu există acordul său pentru conexare.
- Tribunalul București, soluționând excepția conexității:**
- A. o va respinge, întrucât nu există acordul ambelor părți pentru conexare;
  - B. o va admite și va reține, spre soluționare, cauzele conexe, întrucât între obiectul și cauza celor două procese există o strânsă legătură și reprezintă instanța mai mare în grad;
  - C. o va respinge, întrucât ambele instanțe sunt exclusiv competente în soluționarea litigiului cu care au fost investite și conexarea este permisă doar în cazul în care numai una dintre instanțele investite este exclusiv competentă.

Răspuns: B

- 18 La data de 10.03.2015, pe rolul Tribunalului Constanța, s-a înregistrat cererea formulată de reclamantul X împotriva pârâtului Y, prin care a solicitat obligarea acestuia la plata sumei de 1.525.000 de lei, cu titlu de despăgubiri.
- Prima instanță a admis, în parte, cererea formulată de reclamant și a dispus obligarea pârâtului la plata sumei de 325.000 de lei despăgubiri. Împotriva acestei hotărâri judecătorești a declarat apel reclamantul, solicitând schimbarea, în parte, a sentinței atacate, cu consecința admiterii în integralitate a cererii.
- Intimatul-pârât a depus întâmpinare, solicitând respingerea, în întregime, a cererii, ca urmare a admiterii excepției autorității de lucru judecat în raport cu o hotărâre judecătorească pronunțată într-un alt proces, rămasă definitivă, prin care o cerere formulată între aceleași părți, cu același obiect și cauză a fost respinsă, constatându-se prescris dreptul la acțiune, aspect dovedit în cauză cu hotărârea menționată, depusă la dosar.
- Instanța de apel a admis excepția autorității de lucru judecat, a admis apelul declarat de reclamant, a schimbat, în tot, sentința atacată și a respins cererea, pentru autoritate de lucru judecat.
- Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs apelantul, arătând că, prin respingerea, în integralitate, a cererii, acestuia i s-a înrăutățit situația în propria cale de atac, fără să existe consimțământul său expres. De asemenea, apelantul a arătat că nu poate fi reținută excepția autorității de lucru judecat, deoarece cererea din procesul anterior a fost soluționată pe cale de excepție.
- Instanța de recurs, investită cu soluționarea căii de atac:**
- A. va respinge recursul, ca nefondat, întrucât, fiind identitate de părți, obiect și cauză între cele două procese, hotărârea din litigiul anterior are autoritate de lucru judecat, chiar dacă cererea respectivă a fost soluționată pe cale de excepție. Ca efect al admiterii excepției, apelantului i se poate crea, în propria cale de atac, o situație mai rea, fără să fie necesar consimțământul său;
  - B. va admite recursul, va casa decizia și va trimite cauza, spre rejudecare, la instanța de apel, întrucât admiterea excepției autorității de lucru judecat îi înrăutățește apelantului situația în propria cale de atac, fără să existe acordul său în acest sens;
  - C. va admite recursul, va casa decizia și va trimite cauza, spre rejudecare, la instanța de apel, întrucât hotărârea din procesul anterior, pronunțată pe excepție, nu se bucură de autoritate de lucru judecat.

Răspuns: A

- 19 Împotriva hotărârii primei instanțe prin care s-a respins acțiunea având ca obiect anularea vânzării unui imobil, reclamantul M.N. a formulat recurs. La 5 februarie 2007, acesta a primit o citație pentru a se înfățișa înaintea Tribunalului B. la data de 28 februarie 2007 și a fost invitat să achite taxa judiciară de timbru anterior respectivei date sub sancțiunea anulării recursului său.

La 21 februarie 2007, reclamantul a achitat taxa judiciară de timbru, iar printr-o scrisoare recomandată din 22 februarie 2007, avocatul acestuia a informat tribunalul cu privire la acest aspect și a solicitat, de asemenea, o amânare a înfățișării clientului său pe motiv că, la 28 februarie 2007, trebuie să susțină alte cauze în fața altor instanțe. Din cauza unor disfuncționalități la nivelul grefei sau al serviciilor poștale, scrisoarea nu a fost atașată la dosar.

La 28 februarie 2007, în absența reclamantului și a avocatului său, tribunalul a anulat recursul declarat de acesta pe motiv că nu achitase taxa judiciară de timbru în termenul prevăzut de lege. Reclamantul a formulat contestație în anulare în termenul prevăzut de lege, arătând că anularea recursului său era consecința unei greșeli materiale a tribunalului și a depus la dosar proba transmiterii prin scrisoare recomandată a chitanței care atestă că achitase taxa judiciară de timbru. Prin hotărârea definitivă din 19 aprilie 2007, Tribunalul B. a respins contestația în anulare motivând că dovada plății lipsește de la dosarul instanței care examinase recursul. Prin urmare, s-a pronunțat în sensul că anularea reflecta „realitatea obiectivă pe care o percepuseră magistrații în ziua ședinței” și că, în consecință, nu era vorba despre o greșală.

Reclamantul a sesizat CEDO cu o plângere privind încălcarea dreptului de acces la o instanță ca urmare a anulării recursului său, invocând dispozițiile art. 6 paragraf 1 din Convenție. Curtea va constata că:

- A. nu a fost încălcat art. 6 din Convenție întrucât reclamantul a fost corect sancționat de instanța internă pentru lipsa de diligență privind obligația de a face dovada plății taxei de timbru;
- B. nu a fost încălcat art.6 din Convenție întrucât Curții nu-i revine sarcina de a se substitui instanțelor interne și de a interpreta legislația națională;
- C. a fost încălcat art.6 paragraf 1 din Convenție întrucât nu se poate imputa reclamantului că nu s-a asigurat că scrisoarea sa a parvenit instanței înainte termenului de judecată, în condițiile în care Codul de procedură civilă nu prevedea o astfel de obligație, iar acesta a transmis actul de procedură prin scrisoare recomandată în termenul prevăzut de lege.

Răspuns: C

- 20 AB, cetățean german, solicită înscrierea pentru participarea la concursul de ocupare a postului de Președinte - Director general al Portului Liber Sulina. Înscrierea sa este respinsă, cu motivarea că postul face parte din administrația publică, pentru care este obligatorie deținerea cetățeniei române. AB contestă această măsură la instanța națională competentă, susținând că articolul 45 alineat (4) TFUE este contrar prevederilor Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și că, oricum, în speță, nu este aplicabilă derogarea prevăzută de acest articol, întrucât postul nu face parte din administrația publică. Instanța națională, în aplicarea art. 267 TFUE, sesizează CJUE cu o cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare cu privire la:
- A. validitatea și interpretarea articolului 45 alineat (4) TFUE;
  - B. interpretarea articolului 45 alineat (4) TFUE;
  - C. validitatea articolului 45 alineat (4) TFUE.

Răspuns: B